

Viborg Golfklub

Rapport vedr. fugle på og omkring banen.

Fugle på Viborg Golfbane

Der er gennemført registrering af fugle set på Viborg Golfklub (se bilag 1).

Det er karakteristisk for Viborg Golfklub, at der på og omkring banen findes beplantning både i form af enkeltstående træer, grupper og deciderede skove af forskellig størrelse. Skovene har meget forskelligt udtryk fra deciderede granbeplantninger over krat til gammel egeskov. Denne meget varierede natur tiltrækker som forventet en lang række forskellige fugle. Vi er specielt glade for, at der findes skovugle på banen. Den overvintrer i stort talt i cypresserne bag 1. green.

Der findes på banen en række beplantninger med spillemæssige formål. Det er vigtigt at det er muligt at finde boldene da spillet i modsat fald vil blive meget langsomt. I disse beplantninger er træerne derfor opstammede og græsset er slået. Det betyder, at denne type beplantning har en meget begrænset positiv betydning for fuglelivet.

Vi har haft ynglende gråænder ved klubhuset hvilket har resulteret i, at det har været nødvendigt at holde døre lukkede, for at de ikke skulle grise cafeteriet til. Der ud over findes der et rigt fugleliv i vores søer især søen ved hul 8.

Der er over en periode opsat 150 stærekasser i grupper på banen. Håbet var, at stærene ville medvirke til at begrænse antallet af skadelige insekter herunder især gåsebiller og stankelben på banen. Desværre har det vist sig, at der ikke er stærene i ret mange af kasserne, måske fordi disse ikke er konstrueret korrekt.

Der ses ganske mange fouragerende fugle på banen hvilket kunne tyde på, at det burde være muligt at tiltrække flere ynglende fugle. Da vi har en del stankelben og gåsebiller på banen tiltrækkes især råger og i begrænset omfang krager. På den ene side medvirker de til at begrænse antallet af skadedyr mens de på den anden side kan hakke især fairways fuldstændigt op, hvilket giver spilarealer af en ikke-tilfredsstillende kvalitet.

Fremtiden

Der er i nærværende undersøgelse over et tidsrum foretaget en registrering af fugle på banen. Vi vil forsøge at gentage undersøgelsen på et senere tidsrum for at se, om de tiltag, der gøres på banen har haft en positiv effekt.

Forslag til tiltag

Efterfølgende er listet en række forslag til tiltag, for at tiltrække flere fugle til banen. Ud over at gøre banen mere attraktiv at spille, kunne flere fugle også medvirke til at reducere antallet af skadelige insekter og dermed forbruget af pesticider.

- Opsætning af fuglekasser for primært stære, musvitter og blåmejser. Disse kan enten opsættes i eksisterende bevoksning med fare for, at egern kan tolde i bestanden eller som enkeltstående master f.eks. i de spilmæssigt udlagte beplantninger.
- Opsætning af fuglekasser for rovfugle og ugler.
- Fodring om vinteren. Denne fodring kan både være for mindre fugle og for bestanden af fasaner på banen.
- I de beplantninger, der ikke indgår i spillet, kan man undlade at pleje bevoksningen sådan, at der kommer flere udgåede og vindfældede træer.
- Beplantning med bærbærende træer

Knud Petry / Ole Riger-Kusk

Viborg d. 2009-07-23

Agerhøne (*Perdix perdix*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Den relativt lille og plumpe agerhøne tilhører gruppen af hønsfugle og ses for det meste, når man i det åbne land kommer lidt for tæt på og får den til at flyve larmende op. Kønnene ligner hinanden, og fuglene er med deres brunstribede ryg godt camoufleret i græsbevoksningen. Brystet er gråt med et fint mønster, og hovedet er orangebrunt. Hannerne har et stort mørkebrunt skjold på bugen, mens hunnens bugplet er mindre eller helt mangler.
Forekomst: Hele året.

Allike (*Corvus monedula*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Alliken er den mindste af vores kragefugle. Den er sort med lysegrå nakke og kinder, og har lyse øjne, der træder frem på baggrund af de sorte øjenomgivelser. Den optræder gerne i flok, og dens korte skrig høres, både når den flyver, og når den sidder. På grund af skriget har den i ældre tid også haft navnet ka, der genfindes i navnet Kalundborg.
Forekomst: Hele året.

Blishøne (*Fulica atra*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Blishønen er en almindelig ynglefugl i søer og moser i Danmark. Den er let genkendelig med sin runde, sorte krop og sit hvide næb og store hvide pandeblis, der har givet den navn. Hvis en han mister status, fordi den ikke kan forsvare sit terræn, nedsættes hormonproduktionen. Det medfører at blissen bliver mindre. De to køn ligner hinanden. Ungfuglene har lys hals og ansigt, gult næb og mangler blissen.
Forekomst: Hele året.

Blåmejse (*Cyanistes caeruleus*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Blåmejsen er en lille mejse med blå kalot, vinger og hale og med gul underside, der mangler musvittens sorte længdestribe. Den er en hyppig gæst på foderbrættet og yngler gerne i redekasser.
Forekomst: Hele året.

Bogfinke (*Fringilla coelebs*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Med 1.500.000-2.000.000 par er bogfinken en af de mest almindelige ynglefugle i Danmark. Hannen har rødbrun krop, blågråt hoved og hvide vingebånd, mens hunnen er mere olivengrå i farverne. Den ligner gråspurvehunden, men mangler dennes kraftige rygstriber. Bogfinkens sang *Det det det det ka jeg si' ti så tit det ska vær'* kan høres allerede i det tidlige forår. Forekomst: Hele året.

Dompap Han (*Pyrrhula pyrrhula*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Dompaphannen er en af de mest farvestrålende fugle i den danske natur. Hannen er umiskendelig med en markant rød underside, der står i stærk kontrast til den grå overside og fuglens sorte kalot. Når fuglen flyver, afslører den endvidere et hvidt vingebånd og en tydelig hvid overgump. Hos hunnen er det røde bryst erstattet af beige, men ellers er tegningerne de samme. Forekomst: Hele året. Synger: Januar til juni.

Fasan han (*Phasianus colchicus*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Fasanhannen, kokken, er velkendt og let genkendelig med sin skinnende rødbrune fjerdragt og det røde ansigtsparti. Hunnen er betydeligt mere afdæmpet i brune farver, hvilket camouflerer hende under rugning og ungeopfostring, som hannen slet ikke deltager i. Forekomst: Hele året.

Gravand (*Tadorna tadorna*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Gravanden er på størrelse med en mindre gås. Den er let genkendelig på sin overvejende hvide fjerdragt med brunt brystbånd, rødt næb og metalgrønt hoved. Kønnene er ens; dog har hannenen mere veludviklet rød knop på næbbet. Den er systematisk set placeret i sin egen gruppe, hverken som svømmeand eller gås, sammen med den i Danmark kun sjældent forekommende rustand. Den adskiller sig fra andre ænder, bl.a. ved at kønnene er ens, og at begge forældre hjælper til med ungeopfostringen. Forekomst: Hele året. I isvintre trækker nogle lidt sydpå.

Gråand (*Anas platyrhynchos*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Gråanden er den mest almindelige and herhjemme, og den ses næsten overalt, hvor der er vand. Hannen er let genkendelig med sin grå fjerdragt, sit brune bryst, metalgrønne hoved og gule næb. Hunnen er, som hos de fleste andre andefugle, camouflaget brun. Begge køn har blå vingespejl med hvide kanter. Især i byerne findes der dog andre farvekombinationer, hvilket skyldes krydsning med udsatte tamænder. Særlig almindelig er en variant, hvor hannen er ensfarvet brun med hvidt bryst. Forekomst: Hele året.

Grønirisk (*Carduelis chloris*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Grønirisen er en kompakt, olivengrøn finke med et kraftigt næb og en ret kort hale. Hunnen er klædt i mere diskrete farver end hannen. Arten har desuden karakteristiske gule felter på vinger og hale. I yngletiden er hannerne særligt iøjnefaldende, idet de i deres sangflugt flyver omkring i cirkler med sommerfuglelignende vingeslag. Et iøjnefaldende element i den varierede sang er en langtrukket, snerrende lyd. Forekomst: Hele året.

Grønspætte (*Picus viridis*)

Foto: Ash.Midcalf, www.birdcheck.co.uk.

Beskrivelse:

Grønspætten er en stor spætte, på størrelse med en allike, og er let kendelig på sin grønne ryg og vinger, sin røde isse og nakke og det sorte parti om-kring øjnene. Hos hannen ses den gule overgump i flugten. Hannen har desuden rød skægstribe. Fuglen, der er sky, ses ofte siddende på jorden, hvor den hovedsageligt finder sin føde. Grønspætten trommer sjældnere og svagere end andre spættearter for at markere territoriet. Ved territoriet høres et kraftigt kald, "kly-kly-kly-kly-kly", som den også kan udstøde i flugten. Forekomst: Hele året.

Gråkrage (*Corvus cornix*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Gråkragen er overvejende klædt i gråt, men har sorte vinger, ansigt og bryst. Den er nært beslægtet med den ensfarvede sortkrage, som den tidligere blev klassificeret som underart af. I områder hvor begge arter forekommer, optræder der hybridformer mellem de to arter. Det mest almindelige kald er det karakteristiske hæse *kraa*, der har givet kragerne navn. De plyndrer ofte artsfællers reder. Derfor er det afgørende for et ynglepars succes, hvor gode de er til at forsvare reden. Som noget specielt for kragerne er et par i stand til at koordinere deres forsvarsindsats. På den måde kan de effektivt jage eventuelle fjender væk. Ved at kalde på hinanden mens de angriber indtrængende fugle, hidser magerne hinanden yderligere op.

Forekomst: Hele året.

Gråspurv (*Passer domesticus*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Med 500.000-1.000.000 par er gråspurven en af de mest talrige ynglefugle i Danmark. Hannen har grå isse, brunt øjenbrynsbånd og sort hageplet, der om sommeren breder sig ned ad brystet. Størrelsen af den sorte plet er et statussymbol, således at hanner med en mindre plet viger for hanner med en større plet. Om vinteren er næbbet gult, mens det om sommeren bliver sort. Hunnen er mere ensartet gråbrun hele året. Gråspurvens sang er varieret. Mest almindelig er hannens kvinden *tjilp, tjilp* ved reden.

Forekomst: Hele året.

Gulspurv (*Emberiza citrinella*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Hannerne af gulspurv er nemme at kende på deres gule tegninger på bug, strube og hoved. Hunnerne er mere brunlige, især hovedet. Begge køn har rødbrun overgump. Arten er på størrelse med bogfinken og har en ret lang hale. Gulspurven har en karakteristisk sang: *En-to-tre-fir-fem-seks-syyyyyyv*, der har givet den øgenavnet syvsanger. Hannerne sidder altid frit fremme, f.eks. i toppen af en busk, når de synger. Der findes mange sangvarianter, og i Danmark alene er der påvist syv forskellige dialekter.

Forekomst: Hele året.

Gærdesmutte (*Troglodytes troglodytes*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Denne ganske lille, rustbrune fugl med den oprette hale er helt umiskendelig. Kønnene er ens af udseende, ligesom ungfuglene ligner de voksne fugle. Fuglens størrelse taget i betragtning har den en meget kraftig sang bestående af triller og klare fløjtetoner. Sangen kan høres året rundt. Arten har også et typisk, snerrende kald, der lyder som en pind, som bliver trukket hen over et metalgitter.

Forekomst: Hele året.

Hedelærke (*Lullula arborea*)

Foto: Ash.Midcalf, www.birdcheck.co.uk.

Beskrivelse:

Hedelærken er lidt mindre end sanglærken; primært er halen kortere. Den har et lyst bånd på forvingen, der kun ses i flugten, ligesom den har lyse øjenbrynstriber, der mødes i et V i nakken. Ligesom sanglærken har den sangflugt, men den synger også fra sangposter i toppen af spredtstående træer og buske. Den melodiske sang indeholder et *lyl-lyl-lyl*, der har givet anledning til slægtsnavnet *Lullula*.

Forekomst: Ultimo februar til oktober - november.

Husskade (*Pica pica*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Husskaden er en meget almindelig og let genkendelig dansk ynglefugl. Den er blevet kaldt Nordens paradisyngl pga. den sort-hvide fjerdragt med metalglans på vingerne og på den meget lange hale. Dens iøjrefaldende kald består af et skrattende *sjak-sjak-sjak*.

Forekomst: Hele året.

Hættemåge (*Larus ridibundus*) Foto

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Den smukke hættemåge er på trods af kraftig tilbagegang stadig et almindeligt syn i den danske natur. I sommerdragten er fuglen meget typisk med sin mørkebrune hætte, men er også ret let at kende resten af året på sine vingers hvide forkant. Hætten er i vinterdragten erstattet af en mørk øreplet.

Forekomst: Hele året.

Knopsvane (*Cygnus olor*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Danmarks nationalfugl, knopsvanen, valgt ved en afstemning arrangeret af Danmarks Radio i 1984, er en smuk og majestætisk fugl, som pryder mange danske søer og fjorde. Dens enorme størrelse, den helt hvide fjerdragt, den sorte knop over det orangerøde næb gør den umulig at forveksle med andre arter. Knopsvanen er gerne tavs, men fra flyvende fugle høres en karakteristisk susende lyd fra vingerne, som hverken forekommer hos sangsvanen eller pibesvanen. Ungfuglene er sædvanligvis klædt i diskrete lysebrune kulører, og de har et mørkegråt næb uden de voksne fugles karakteristiske knop.

Forekomst: Hele året.

Musvåge (*Buteo buteo*)

Foto: Søren Harding. Foto: Jörgen Israelsson.

Beskrivelse:

Musvågen er den talrigeste rovfugl i Danmark. Den er en mellemstor rovfugl med brede, afrundede vinger og kort, afrundet hale. Den er lidt større end en krage. De to køn fremtræder ens, men individerne varierer meget i farve fra meget mørkebrun til helt lys. Fuglen ses ofte i svæveflugt i stor højde, hvor den benytter sig af varme, opadgående luftstrømme til at flytte sig næsten uden at bevæge vingerne.

Dens mjavende skrig kan ofte høres om foråret over åbent land og i skove.

Forekomst: Hele året.

Ringdue (*Columba palumbus*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Ringduen er en stor due med blågrå farver og karakteristiske hvide tegninger på vingerne og halsen. Territoriet hævdes med en femtonet kurren samt en karakteristisk parringsflugt, hvor vingerne baskes højlydt sammen, mens fuglen tager højde, hvorefter den glider ned på stive vinger. Tegningen på halsen har givet den sit navn, men den bliver også ofte kaldt skovdue.

Forekomst: Hele året.

Råge (*Corvus frugilegus*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Rågen er karakterfugl i agerlandet, hvor man gerne ser den fouragere på marker i store flokke. Rågen kan med sin størrelse og fjerdragt, som er helt sort, minde meget om sortkragen, men kendes på sit lange lysegrå næb, som hos den voksne fugl forekommer ekstra langt p.g.a. den nøgne grå hud omkring næbroden. Rågens kald minder også om kragens, men det er ikke så groft.

Forekomst: Hele året.

Sangdrossel (*Turdus philomelos*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Sangdroslen er en brunlig drossel, som er en smule mindre end solsorten, men som ellers minder om denne i udseende. Fuglens overside er lysebrun, og undersiden er lys med mørke pletter. Benene er hudfarvede. Ligesom solsorten er også sangdroslen en dygtig sanger. Sangen er beskrevet på mange måder, f.eks. *akvavit*, *akvavit*, *akvavit - rigtig tit*, *rigtig tit*, *rigtig tit*, men sangdroslen har et stort repertoire og er desuden en dygtig imitator.

Forekomst: Marts - november.

Sanglærke (*Alauda arvensis*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Sanglærken er en af de mest velkendte danske fugle takket være sin charmerende sang, som ofte høres fra stor højde fra januar til august. Fuglens udseende med den spættede, brune fjerdragt er dog ikke særlig karakteristisk. Undersiden er hvidlig med stribet bryst. Sanglærken kan rejse sine issefjer til en lille top, som dog er meget mindre end den nært beslægtede toplærkes. Sanglærkens kald er et *tchriup* eller *trruvi*.

Forekomst: Hele året. Nogle trækker få trækker lidt sydpå om vinteren.

Sjagger (*Turdus pilaris*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Sjaggeren er en let genkendelig drossel, som er af samme størrelse som solsorten. De mest karakteristiske kendetegn er det grå hoved, den mørkebrune ryg samt de pileformede pletter på det gyldne bryst og den hvide bug. Fuglens advarselskald er et hæst *sjak-sjak-sjak* (som lyden af en stor hækkesaks), som har inspireret til artens danske navn. Sangen er knirkende med skræpende og snerrende lyde.

Forekomst: Hele året.

Skovhornugle (*Asio otus*)

Foto: Ole Borg

Beskrivelse

Skovhornuglen minder både om natuglen og om den nært beslægtede mosehornugle. Den kan kendes på den ensfarvede, lysebrune fjerdragt, den høje og slanke fremtoning, de orangerøde øjne og de lange spidse fjerører, som rejses når fuglen er urolig. Når en ugle ses jagende i skumringen kan selv øvede fuglekiggere have svært ved at afgøre, om det er en skov- eller mosehornugle. Skovhornuglen er nataktiv og gemmer sig dybt inde i en trækrone eller en busk om dagen.

Skovskade (*Garrulus glandarius*)

Foto: Svein Bekkum.

Beskrivelse:

Skovskaden er et almindeligt syn i de danske skove. Takket være den specielle stemme og den spraglede fjerdragt er man sjældent i tvivl om dens tilstedeværelse. Skovskaden er en rødbrun fugl omtrent af samme størrelse som husskaden, men med meget kortere hale. De mest karakteristiske kendetegn er den azurblå vingeplet, den sorte skægstribe og den hvide overgump. Artens kald er et højt, hvæsende *krææh*.

Forekomst: Hele året.

Skovspurv (*Passer montanus*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Skovspurven minder overfladisk om gråspurvehannen og forveksles ofte med denne, men skovspurven kan let kendes på den sorte plet på den hvide kind samt på den chokoladebrune kalot. De to køn kan ikke skelnes fra hinanden. Skovspurven er lidt mindre end gråspurven. Dens flugtkald er et hurtigt, klangfuldt *tæk, tæk, tæk*. Dens kvidren minder meget om gråspurvens.

Forekomst: Hele året.

Solsort (*Turdus merula*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Solsorten er Danmarks mest talrige ynglefugl. Hannen er helt sort med gult næb, mens hunnen er mørkebrun og har næb i samme farve. Ungfuglene af begge køn er brune med lyse pletter de første par måneder, efter de er blevet flyvefærdige. Solsortens sang består af bløde fløjtetoner, og er melodisk og meget varieret. Fuglene er i stand til at efterligne menneskeskabte lyde, men også andre solsorte, således at nabohanner kan synge de samme motiver, ligesom ungfugle kan overtage forældrenes sangmotiver. Når solsorten flygter, høres et meget iørefaldende, skingert kald. Fuglen har også et alarmerkald i et meget højt toneleje, der bruges til at advare artsfæller mod rovfugle. Højfrekvente lyde er svære at stedfæste, og udsætter dermed ikke i så høj grad den kaldende fugl for fare, og benyttes som advarsel af mange forskellige fuglearter.

Forekomst: Hele året.

Sortmejsje (*Periparus ater*)

Foto: Svein Bekkum.

Beskrivelse:

Sortmejsjen er en lille, buttet mejsje, som let kan kendes på sin grå ryg, beigefarvede underside og den lange hvide nakkeplet i den sorte hætte. Sortmejsjerne bevæger sig hurtigt rundt i toppen af fyrretræerne og på de yderste grene, hvor de større mejsjer ikke kan færdes, ofte sammen med fuglekonger.

Forekomst: Hele året.

Stær (*Sturnus vulgaris*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Stæren er nært tilknyttet mennesker og er derfor en velkendt fugl for de fleste. Den kan ikke rigtig forveksles med andre arter. Stæren er overvejende sort. Om sommeren har fjerdragten en flot blågrøn og lilla metalglans, om vinteren er ryggen mere brunlig og undersiden hvidpletet. Om sommeren er næbbet gult, om vinteren er det sort. Stærens sang er også karakteristisk. Den er meget varieret og indeholder bl.a. præcise efterligninger af andre fugles lyde, men også f.eks. af mobiltelefoners forskellige melodier.

Forekomst: Marts - oktober. Ganske få kan overvintre.

Sumpmejsje (Gråmejsje) (*Poecile palustris*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Sumpmejsjen er en lille gråbrun mejsje med en skinnende sort hætte og en sort hagesmæk. Dens tidligere navn er gråmejsje, som refererer til den grå underside. Sumpmejsjen er på størrelse med blåmejsjen og fyrremejsjen. Den kan forveksles med fyrremejsjen, men har mindre hagesmæk end denne. Dens kald er også markant anderledes, nemlig et eksplosivt *pitschu*, et gentaget *tchiu-tchiu-tchiu* og et hurtigt *psitche-che-che*.

Forekomst: Hele året.

Sølvmåge (*Larus argentatus*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Sølvmågen er den almindeligste af de store måger. Den er overvejende knyttet til havet og kendes især på sin størrelse (den er tydeligt større end stormmågen og mindre end svartbagen), det kraftige gule næb med den røde plet, den sølvgrå ryg, de små, stikkende gule øjne og de lyst kødfarvede ben. Når sølvmåger forsvare deres territorium mod naboer i kolonien, kan det undertiden komme til voldsomme indbyrdes slagsmål, der kan medføre brækkede vinger. Når to hanner, der udkæmper territoriale kampe, pludselig begynder at rive græstotter op, som om de samler redemateriale, er der tale om en overspringshandling. To modsatrettede tilskyndelser, aggression og flugt, blokerer for hinanden og udløser en tredje adfærd, som begrænser eventuelle skader under kampen.

Forekomst: Hele året.

Toplærke (*Galerida cristata*)

Foto: Anders Østerby.

Beskrivelse:

Umiddelbart ligner toplærken den almindelige sanglærke, men ved nærmere eftersyn er der klare forskelle, ligesom sangen hos de to arter er forskellig. Først og fremmest kan man kende toplærken på dens større top end sanglærkens. Desuden er toplærken klædt i mere grålige nuancer end sanglærken og har et længere og spidsere næb. Den er en lille smule større end sanglærken.

Forekomst: Hele året.

Topmejse (*Lophophanes cristatus*)

Foto: Svein Bekkum.

Beskrivelse:

Topmejsen er en meget karakteristisk mejse med sin sort- og hvidspættede top og den sort-hvide hovedtegning. Fjerdragten er i øvrigt karakteriseret ved en mørkt gråbrun overside og en lysegrå underside.

Forekomst: Hele året.

Tyrkerdue (*Streptopelia decaocto*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Tyrkerduen er en lille, elegant beigefarvet due, på størrelse med en tamdue, med et iøjnefaldende smalt, sort halsbånd. Arten har en meget karakteristisk sang: *ku-kuuuh-ku*, som gentages hurtigt.

Forekomst: Hele året.

Tårnfalk (*Falco tinnunculus*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Tårnfalken er en lille rovfugl, der kendes på sine spidse vinger og lange hale. Den har rødbrun overside og lys, spættet underside. Hannen har dog blågråt hoved og haleoverside. Den ses gerne "musende" over åbne områder, hvor den med baskende vinger og udsprede hale næsten står stille i luften, mens den spejder efter bytte på jorden.

Forekomst: Hele året

Vibe (*Vanellus vanellus*)

Foto: Søren Harding.

Beskrivelse:

Med sin metalgrønne overside, de brede og afrundede vinger samt den lange fjertop er viben helt umiskendelig. Vibens specielle, akrobatiske sangflugt, der markerer territoriet, er også unik. Den karakteristiske stemme, *vuii-o-vuiip-vip-vip-euvii*, har givet ophav til artens danske navn.

Forekomst: Marts - oktober.